

масивність, інтрекативність в пошуку необхідної лексики в парадигмі швидкоплинного часу, а також недоступність у багатьох критично важливих моментах – під час перекладу в форматі реального часу.

Можемо зробити висновки про те, що на сьогоднішній день є актуальність саме в курсах, направлених на ознайомлення перекладачів із сучасними методами автоматизованого перекладу, частково додаючи машинний, тому що вони є основою майбутнього розвитку всієї сфери перекладу, тенденцію до чого ми можемо спостерігати вже зараз. Також ці методи перекладу впевнено рухаються до спрощення у використанні та розширення свого функціоналу (як, наприклад, поява усного перекладу). Є думка, що такий переклад вбиває професію перекладача як таку, але, на нашу думку, для перекладачів це новий виклик, який дає їм змогу приєднатися до вдосконалення таких систем, щоб таким чином полегшити собі працю та закласти правильно основу майбутнього перекладу.

Лебідь Марія Василівна

Київський національний університет імені Вадима Гетьмана

УПРАВЛІННЯ КРЕДИТНИМ РИЗИКОМ

Постановка проблеми. Банківська діяльність полягає у прийнятті на себе ризиків фінансового посередництва, але щоб ця діяльність була успішною потрібно, щоб ризики, які постають перед фінансовими установами були контрольовані та знаходилися у межах фінансових можливостей банку. У структурі активів кредитні операції займають найбільш питому вагу, тому особливе значення серед ризиків займає кредитний. Підвищений рівень ризикованості кредитних операцій призводить не лише до погіршення ліквідності банку і зменшення прибутковості, а також до невиконання банком своїх зобов'язань перед клієнтами, втрати коштів клієнтів, порушення системи організації безготівкових розрахунків. Внаслідок цього банк може втрати репутацію або, взагалі, збанкрутувати. Виходячи з вищесказаного, однією з важливих проблем, з якими стикаються банки, є кредитний ризик.

Метою даної статті є визначення кредитного ризику та методів управління ним.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до Положення НБУ «Про визначення банками України розміру кредитного ризику за активними банківськими операціями» прийнятого 30.06.2016 №351, кредитний ризик – це розмір очікуваних втрат (збитків) за активом унаслідок дефолту боржника/контрагента [1]. Іншими словами кредитний ризик – це невизначеність щодо повного та своєчасного виконання позичальником своїх зобов'язань згідно з умовами кредитної угоди [4].

Управління кредитним ризиком банку – це формалізований процес із визначеною послідовністю етапів, механізмів і методів, завдяки яким кредитні ризики можна виявляти, оцінювати, контролювати та здійснювати моніторинг з метою отримання запланованого рівня доходу від виконання кредитних операцій та запобігання виникненню негативних наслідків від реалізації кредитного ризику і зменшення його значення до прийняттого для банку рівня [3].

Управління кредитним ризиком банку здійснюється на двох рівнях – на рівні окремої позики та на рівні кредитного портфелю.

Індивідуальний кредитний ризик – це ймовірність того, що позичальник не зможе виконати зобов'язання перед банком стосовно погашення заборгованості згідно з договором, а банк не зможе своєчасно та в повному обсязі використати забезпечення за кредитом для компенсації можливих збитків.

Портфельний кредитний ризик – є середньозваженим значенням ризиків від всіх угод даного кредитного портфелю, причому вагоме значення має частка кожної кредитної угоди у загальній сумі кредитного портфеля [2].

До методів управління ризиком окремого кредиту належать [5]: аналіз кредитоспроможності позичальника; аналіз та оцінка кредиту; структурування позички; документування кредитних операцій; контроль за наданим кредитом і станом застави.

Особливістю вищезазначених методів є необхідність їх послідовного застосування, оскільки вони є етапами процесу кредитування. Якщо кредитному спеціалісту доручено мінімізувати кредитний ризик на кожному етапі кредитного процесу, то доцільно розглядати кожен етап процесу кредитування як методу управління ризиком окремої позики.

Методи управління ризиком кредитного портфеля банку [5]:

- 1) диверсифікація – розподіл кредитного портфеля між широким колом позичальників, що відрізняються один від одного за характеристиками та умовами діяльності;
- 2) лімітування – встановлення максимально допустимих розмірів наданих позичок, що дозволяє обмежити ризик;

3) створення резервів для відшкодування втрат за кредитними операціями комерційних банків полягає в акумулюванні частини коштів, які будуть використані для відшкодування непогашених кредитів у майбутньому;

4) сек'юритизація – продаж банківських активів шляхом конвертації їх у цінні папери, які згодом будуть розміщені на ринку.

Висновок. Отже, у банківській діяльності максимізація прибутку можлива саме тоді, коли втрати від ризику мінімізовані, тому управління кредитними ризиками є першочерговою умовою ефективної діяльності банків. Воно має бути спрямоване на зниження ймовірності непогашення позичальниками боргових зобов'язань, мінімізацію фінансових втрат банку у разі невиконання позичальниками своїх фінансових зобов'язань, зменшення кількості та обсягів кредитних операцій з високим ризиком, вжиття відповідних заходів у разі настання ризику, вироблення ефективного механізму захисту банку від ризиків.

Джерела

1. Про визначення банками України розміру кредитного ризику за активними банківськими операціями [Електронний ресурс]: положення, затвержене постановою Правління НБУ від 30.06.2016 №351/ Національний банк України. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0351500-16>
2. Дорошенко Г. О. Основні засади управління портфельним кредитним ризиком банку / Г. О. Дорошенко // Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія : Економічна. – 2013. – Вип. 1047. – С. 71-75. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhE_2013_1047_11
3. Прийдун Л. М. Управління кредитним ризиком як основа забезпечення ефективності банківської діяльності // Сталій розвиток економіки. – 2012. – № 2 (12). – С. 307-312.
4. Примостка Л. О. Управління кредитним ризиком банків в умовах економічних дисбалансів / Л. О. Примостка // Фінанси, облік і аудит. – 2017. – Вип. 2 (30). – С. 150-163.
5. Примостка Л. О. Фінансовий менеджмент у банку [Текст]: підручник / Л. О. Примостка; Київський національний економічний ун-т. - 2-ге вид., доп. і перероб. – К.: КНЕУ, 2004. – 468 с
6. Стещенко О. Д. Управління кредитним ризиком комерційного банку / О. Д. Стещенко, А. П. Нікітенко // Вісник економіки транспорту і промисловості. – 2013. – Вип. 42. – С. 327-330. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vetp_2013_42_48.

Дяченко Олена Валеріївна

Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»

РОЗСТРІЛЯНЕ ВІДРОДЖЕННЯ – ФЕНОМЕН В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

В історії української літератури існує багато трагічних сторінок, які необхідно вивчати, знати і розуміти, тому що це частина нашого життя – життя українців. Сьогодні український народ також переживає одну із таких сторінок, коли відбувається геноцид нашої нації, коли нещадно і по-варварськи російський терор знищує справжніх, сильних духом і тілом українців, котрі з великою любов'ю повагою до своєї землі, своєї держави, її символів, віддано захищають наше світле майбутнє, особливо – наступних поколінь.

Розстріляне відродження або Червоний ренесанс – це унікальна епоха в історії української літератури і культури загалом, літературно-мистецьке покоління 1920-30-х років ХХ століття в Україні, що подарувало нам добірні художні зразки у літературі та музиці, живописі й театрі. Проте розквітнути українській інтелігенції повністю не дали – вона була безжально знищена тоталітарним сталінським режимом. Великі майстри слова, котрі своєю творчістю, прагнули піднести українську культуру на вищий щабель світового літературного процесу. Митці, котрі боролися за право експериментувати, творити, видавати і жити. Діячі культури, науки та мистецтва, котрих зупинив сталінський терор, перериваючи їхню творчість, що сприяла би розвиткові української нації як єдиного цілісного організму. Але це відродження було пов'язане з тим, що українські письменники навіть у складних умовах замовчування й табу створили тексти, щоварті світового визнання.

Микола Зеров, Микола Хвильовий, Микола Куліш, Остап Вишня, Євген Плужник, Григорій Косинка, Борис Антоненко-Давидович, Іван Багряний, Михайль Семенко та багато-багато інших видатних авторів, котрі працювали в різних напрямках, значно розширивши літературні жанри, що відзначалися новаторством, самобутністю, психологізмом. Головне – показати не просто текст, а сконцентрувати увагу на підтексті, написаному, зобразити силу слів. Тому творчість дійсно можна вважати феноменом в літературному процесі ХХ століття, революційним подихом у відродженні культури нашої країни.

Звісно, під впливом сталінського режиму таке оновлення не подобалося тогочасним літературним критикам, які не схвалювали діяльність української інтелігенції та її значення. Якщо культурні діячі не підкорялися політиці тоталітарної влади, їх нещадно знищували й духовно, й морально, й фізично. А також розстріляли сподівання на відродження, зокрема й культурне, нашої держави, її подальший розвиток, зламали дух кожного письменника, музиканта, художника, політика та багатьох інших людей, котрі ідентифікували себе українцями, що належать до нашої нації.

Таким чином, період Розстріляного відродження – це потужний літературний процес минулого століття, що також мав неабиякий вплив на наступні покоління письменників сучасності, котрі надихалися й захоплювалися їхньою наснагою до життя, мужністю, силою й вірою, їхньою діяльністю. Треба знати про